

PROFILEN

Marianne nu 21 DM-tecken

Vi har tidigare presenterat en och annan hammarbyit mera ingående under denna rubrik. I dag är turen kommen till en flicka, som kan peka på bra meriter både i orientering och skidor. Nyss tog hon sin 21 (!) DM-titel. Ostraffbart.

SA HÄR SER EN SUND, »riktig» idrottsflicka ut 1972. Det är Marianne Bogstedt, som här intill intervjuas om sin långa och framgångsrika tävlingsbana i skidspår och på orienteringsstråken.

Marianne Bogstedt — ung och äregirig skidflicka från Hammarby IF — delvis etablerad och omtyckt gymnastikdirektör och allround idrottsledare i Skellefteå — har i vinter dragit uppmärksamheten till sig genom framgångsrika placeringar på skidorienteringar runt om i landet.

Den mest meriterande var EM-uttagningen i Övansjöfjeden uppe i Ashammar. Den placeringen — hon vann den — förde henne direkt in i landslaget som den 4 mars tävlade om EM i Bulgarien.

Förutom denna snabba karriär har hon hunnit med att bli

mångfaldig distriktsmästarinna här i Stockholm bl. a. i DM-budkväls tillsammans med Ann-Marie och Eva Moberg — mor och dotter i fin skidfamilj ute i Sköndal. Även DM individuellt tog hon hem med 3 minuters marginal. Dessutom har Marianne hunnit bli medlem av Hammarbys vinnande DM-lag på 5 och 10 km samt stafett-DM uppe i Väsby tillsammans med sina jämgoda kamrater Margareta Mattsson, Ulla Zackrisson och Ulla Jansson.

Föräldrar gav impulsen

När signaturen träffade henne ute vid Bajenloppet — Ham-

marbys Jubileumstävling — så måste man passa tillfället och ställa en del frågor.

— När fick du den första kontakten med idrott och skidor i synnerhet? Vem väckte idrottsintresset hos dig?

— Det första idrottsintresset väcktes i hemmet, där en pådrivande fader och en mycket gymnastikintresserad moder (SAGA) finns med i bilden. Med stort intresse har de följt mig i olika idrottssammanhang.

— Inte förrän vid 13 års ålder ställde jag upp i min första riktiga skidtävling och för Hammarby så klart efter faderns anvisningar. Det var en stor skara skol- och skidungdomar från vår förening, som trummats ihop av den verkligt skicklige — numera så saknade vännen, idealisten och talangscouten Herbert Östring — och som skulle kämpa för de GRÖNA FÄRGERNA — med en viss stolthet. En STOR förening. Kan man tänka sig? Vi unga, friska, rödblommiga skolflickor.

Ja — det var DM i stafett för ungdomar och jag fick komma med i 4:e laget. Ställde upp på 1:a sträckan. Envis som jag var, ville jag ej bli efter i starten utan la mig i tätklungan och kunde som ledande lag överlämnas till min lagkamrat, som fortsatte så att lagkamraten på sista sträckan kunde gå i mål, som näst bästa Hammarbylag av 4—5 lag. Därtill slog vi 1:a laget — då var jag nöjd.

Tråkig trend

— Före denna lyckosamma debut var jag med på skol-DM och blev 3:a. Det var väl det som den gode Herbert såg genom sina vana skidögon och kontaktade mig och fader Lennart.

— Nöjd och belåten har jag varit många gånger efter det framträdandet och kontakten med trevliga kamrater både inom och utom Hammarby på tävlingar och resor. Synd bara, att idrottsflickorna försvinner så fort, när idrotten har så mycket att ge och i synnerhet i dagens aktuella ungdomsmiljö.

er och fostran. Det är klart, att en viss naturlig avgång måste det bli genom giftermål etc., men efter några år, så kanske blivande mammor kan återfinnas som motionsåkande och med gryende talanger med sig i spåret. Flera bevis finns redan inom klubben och som manar till efterföljd.

— Massor av DM har jag åkt hem. Tog förresten det 21:a i senaste DM-budkavlen.

— Mellansvenska Mästerskapet — numera Svealandsmästerskapet — vann jag ett år.

— På junior-SM för damer 1966 i Åsarna — det gällde stafett — där var jag med segrarlaget Västerås IK tillsammans med Karin Jägmo — »Hulån»-Larsson numera och Ulla Nilsson — numera Edsbyns SK. Att jag åkte för Västerås, berodde på att de hade två duktiga damer, men saknade »tredje mannen»; och därför vände de sig till Hammarby i sin nöd, då de just uppmärksammat, att vi totalt dominerade damskidåkningen i distriktet och kanske kunde hjälpa dem.

— Sedan jag kom in på GIH blev det ett hårdkörande från kl. 8.00 till 18.00 nästan varje dag, så då fanns det inget utrymme för ytterligare träning och tävling.

— Ändå får jag väl framhålla en del idrottsliga resultat från mina GIH-år. Två akademiska mästerskap på skidor — i varje gren — individuellt och stafett. Jag blev också uttagen att representera Sverige i Universiaden (akademiska Olympiaden) i Rovaniemi i april 1970.

Till Skellefteå

— När jag efter min GIH-tid skulle göra »comeback», så rådde jag stuka foten så illa på sommaren -70, att jag hela hösten haltade och kunde ej träna. Det var en ledbandsskada. Men den hindrade mindre vid skidåkning. Tack och lov!

— Hösten 1970 sökte jag en tjänst till skidstaden Skellefteå och fick den. Vilken stad! Trivs bra och har fin bostad. Så fort snön kommer är »Spår-

Nisse» — alias Lage Lundström — ute med sin spårmaskin och lägger härliga slingor på pudermättade ängar och mossmjuka stigar i stans närhet.

— Vem har gjort dig till en så bra skidorientererska?

— Ja — jag får väl säga, att jag är självlärd och att jag har en viss fallenhet för karta och kompass. Därtill tävlingsrutin från orienteringstävlingar till fots. Det har gått bra på den fronten också. Sedan har min skidåkning och träning varit mig behjälpliga till de framgångar, som nu börjat visa sig.

— Vilka kvalificerade framgångar i år har du att uppvisa?

— Jag blev 5:a på EM-testen i Alfta, sedan har det blivit 1:a-placeringar på tävlingar i Skellefteå, i Ashammar (Ovansjöfejden), i DM-budkavlen och i DM individuellt. Allt har gått bra i år. Jag ville med i landslaget och KOM MED.

Ja — så uttalar sig en framgångsrik HAMMARBY-FLICKA — lugnt och försynt efter 10 km vid Bajenloppet för

Vild-Masen